

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

25 DECEMBER 1929 - No. 13

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

OH, WAT MOOI!

Een verboden, maar interessante blik in de sprookjesachtige kamer, waar de Kerstboom staat.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 16 Dec. '29

Menier.

Druk. Kollesaal druk
eb ik 't! 'k Speul Kerst-
manneke.

Keb van d'n kleinen
Dré uit Amsterdam 'n
briefke-n-ontvangen
en d'n brak, dieschreef:

„Lieve Oopa en Oopoe. Hij is voor den bakker, de Kerstfakantie is begonne! Vijn! Geen huiswerk in de eerste weeken, geen strafwerk voor de sik (z'nen meester, denk ik), reuze is dat! En, nu het lolligste, oopa; wij koomen naar Ulvenhout. Heel de zwik. Ik, Vader en Moeder, ons Trui-ke en de kleine Bart. We koomen vóór de Kerstmis en blijven tot na Nieuwejaar. Bart word een leuke broer voor mij. Aan Trui heb ik toch niks, die huult dalek. Bart eet 3 borden pap op 1 dag en dan jankt ie nog van de honger. Hij heef nou al een burgemeestersbuik en alles, wat Bartje in zijn handjes krijgt, gooit ie kapot. En dan zegt ie: epot! epot! En dan heeft ie reuze plezier, ons Bartje. Gisteren heeft hij zijn papbortje door de ruiten gekiepert. Epot zeitie. Epot! En hij klapte van vreugt in z'n handjes. Ja oopa, dat wordt voor mijn een vijn broertje! Hij huult alleen maar, als ie eten wil, anders is ie heel erg zoet. Als Bart zoo blijft, kan het, als ie groot is, op school bij ons een reuzeapan worden. Gooit ie vast den sik met een inktpotje, want Bart gooit altijd naar dingen, die erg blinken en dat doet de sik z'n hoof! Ik weet vooruit, dat ie Janus, de veldwachter ook foor zijn gesicht gooit, omdat Janus zijn pak zoo feel blinkende knopen het. Maar dat is niet erg hè. As je soo klein bent, mag je van alles. Als ik 1 koppie uit mijn pooten laat vallen, krijg ik op me falie foor een heel servies en as Bart een heele teetafel omtrekt, zegt Moe-kie, wat is ons Bartje toch sterk. U komp ons toch afhale ee oopa met de sjees? Gaan wij — ik en u — dan weer springen en spelen in de bos-schen? Mag ik 's morgens weer mee met de groenten-wage? Ik zal heus beleefd zijn tegen de klanten en niet te hard bellen 'en netjes mijn pet af-zetten. Oneeë die laat ik maar thuis-legge, dan maak ik ook zeker geen am-buizen. Oja ik moet u heel feel groeten doen van Vader en Moeder, van Trui-ke en van Bart

In Londen bestaat 'n Groot-moederscluben dezer dagen ging het bestuur naar hun sociëteit om een onderzoek te gaan instellen in de keu-ken daarvan, hoe 't eigen-lijk was met den Kerstpu-ding. Het onderzoek had een gunstig resultaat en 't verslag luidde: „'t komt voor mekaar!”

(die zit weer te janken om pap) maar 't meeste van uw

liefhebbende kleinzoon
Dré

Zoo te zien groei-d-onzen kleinen Dré ferm op, amico! Hij hee z'n oogen nie in z'n achterwerk en bekekt de zaken, zooas ze zijn. Ollee da wordt 'n aorig boske! Me zullen d'r weer genogt mee te stellen emmen.

Da zal 'nen gèeven Kerst worren. Wemmen geslacht. Vierhonderdtachtig pond schoon! D'n wostenbrood is in de maak: keb Fielp, onzen bakker, de bodschap al gegeven en 'm op z'n hart gedrukt, dat de worst nie in mag krimpen. Wit ie wel, hoe laat of 't is! Veur d'n pastoor mot ik er nog op uit veur wa gruun om z'nen kerststal; Trui mot rooie ballekes emmen ee ze gezeed om d'n hof op te sieren, maar da ga-d-in eenen passant as ik veur onzen pastoor op m'nen klevetter gaai. Mee 'n benneke sprütjes en wa-d-appels, doe 'k veul bij m'n kennissen de tuinders: in elk geval, ons stalleke zal best veur mekaar komen. „Dré,” zee ons pusterke deus week, toen ie d'n erft op-kwam, „Dré, keb alles veur d'n dag g'aald en d'r mankeer nikske aan. Christ Stoffers (d'n kuster) heef de spullen uit mekaar gezet, hier en daar 'n spijkerske ingeslagen, 'n streek verf gegeven en d'n ezel z'nen poot gekramd. Die was gebroken. De groote ster, die boven 't stalleke hangen mot, was gebutst, maar daar krijg 'k 'n nuwe veur van een van de prochjanen. Mie hee ons kerstkinneke 'n laauw zipsopke gegeven en de herders wa-d-af-geschuierd, zooda-d-alles as nuu is. As gij me nouw nog aan wa palm en zoo helpt — ge krijg et weer verom en 'k zal alles geregeld water geven — dan is ons stalleke van Betteljem veur van 't jaar weer zoo schoon, of 't spiksplunternuu is zonder hooge kosten. Kan 'k op oew rekenen?”

„Ge kunt er vast op aan,” zee ik. Nouw amico, da kan ie! 'n Schoon stalleke mee d'n Kerstnacht is toch maar alles! As me dan uit de kouw in

ons werm kerkske binnenkomen, zoo 's mergens om kwart veur vijven en heel de kerk sta-d-in 'n gouwen zon van kèerslichtjes, die te flakkeren staan in 'nen blaauwen kraans van de wierook, die deur de kerk drijft, dan is 't 'n lust veur oew oogen en oew zielelement om bij ons in die nachtmis te zitten. D'n urgel die davert dan mee jubelend geweld, deur d' hooge ruimte mee 'nen dreun, of de hemelpoorten worren opengedouwen. En as dan 't Kinderkoor daarboven 't Kerstliedeke begint te zingen, asof er engeltjes onzichtbaar deur de gewelven zweven, dan lopt de kouwe kriebel over oewen rug. 't Altaar leet dan te stralen mee al da kerskens-beschene goud as 'nen zeldzamen dageraad, waar ons pusterke dan langs dribbelt over de marmeren trejen, bekleed mee dikke loopers, mee z'n pèerelgrijze kopke diep gedoken in d'n zwaar-geborduuden kazuivel mee 't gouwen kruis, as 'nen Heilige van 'n prach-tig-mooi prentje.

En as ie dan mee da groote, zwaar gouwen kruis, da bekaanst veul te zwaar veur 'm is, 't kruisteeken mokt naar ons toe; as dan d'n urgel mee 'n fiestelijk gejubel d'n Te Deum inzet en de durpers d'r eigen oprichten mee veul lawijd en gekuch en geknoers van de stoeltjes, dan komt er op die boerenkoppen 'nen glimp van fiestelijk-heid bij de gedachte, da thuis d'n bloedworst in de pan lee te sissen. Dan worren de pepkes al gestopt bij 't uitgaan van de kerk, want dan emmen ze nog nie als te veul g'ad en snakken alvast naar 'n smakelijk neuswërmerke, da-d-in de kouwe lucht van d'n vrougen mergen zoo sodetja-bels lekker smaken kan!

Ollee, amico, 'k gaai er afscheien. 't Velleke is vol en 'k zou verduveld al in de fieststemming geraken! Maar eerst: 'nen Zaligen Kerstmis, jong. Veul groeten van Trui en as altij, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Al is men in Oberammergau druk bezig met de voorbereiding van de Passiespelen, toch heeft Alois Lang, de Christusfiguur, nog wel tijd om zijn kerstboom in orde te maken.

ALLERLEI UIT HET BUITENLAND

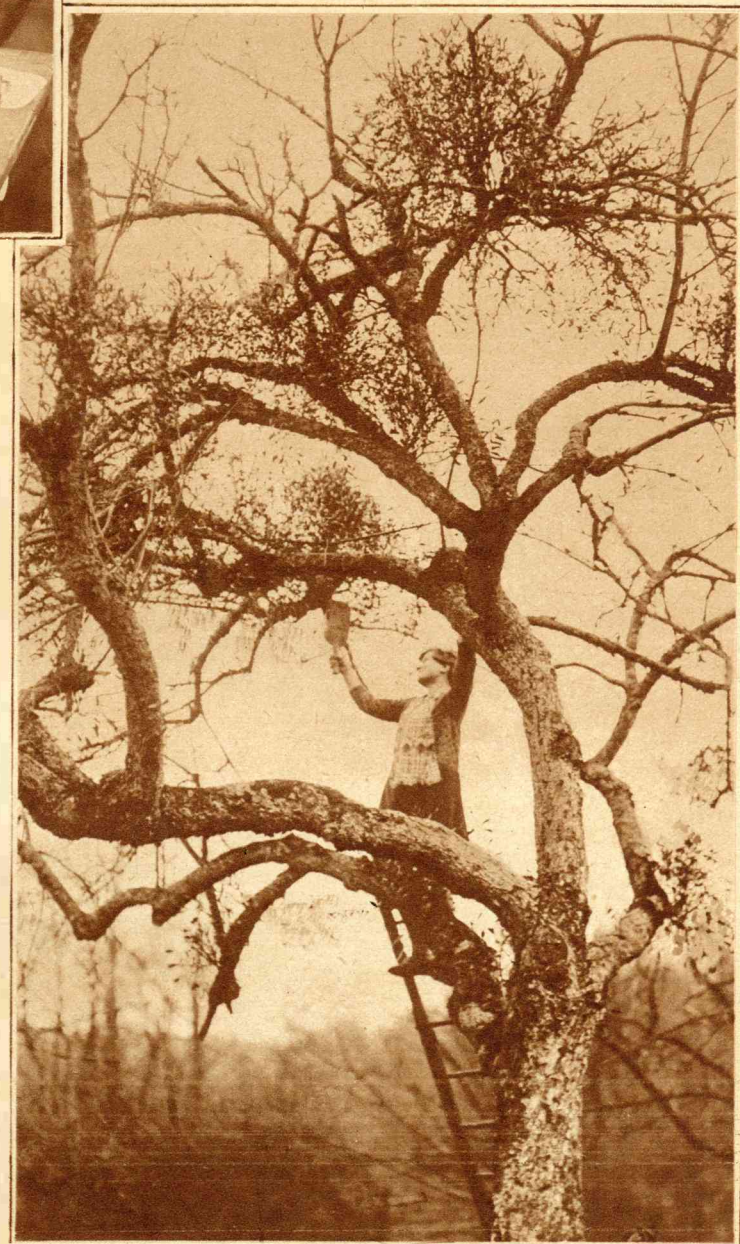
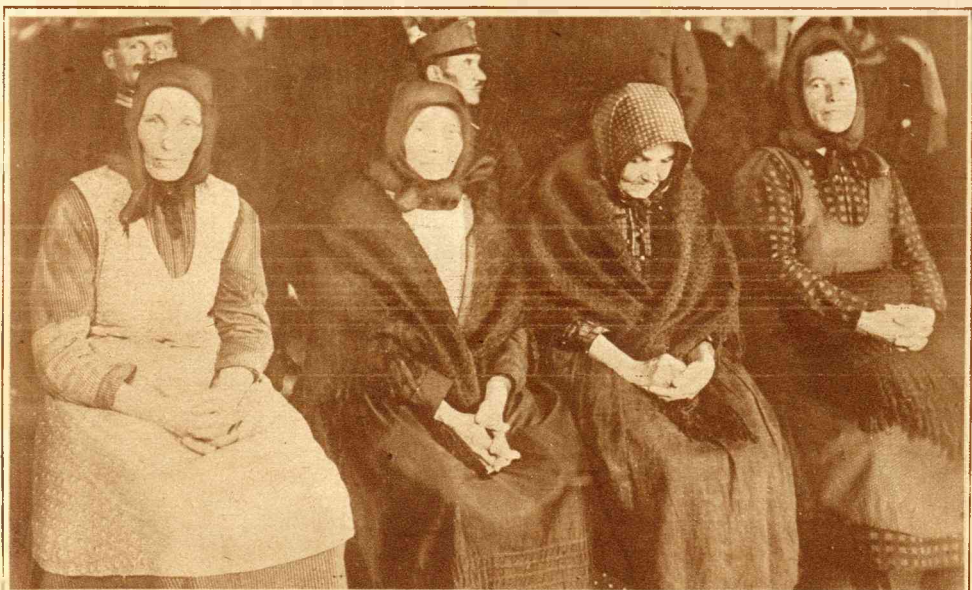
Hanni Preisinger, die in de Passiespelen te Oberammergau Maria Magdalena zal voorstellen, bezig met het maken van gebak voor de aanstaande feestdagen.

Nuntius Pacelli te Berlijn, die benoemd is tot Kardinaal, is uit Berlijn naar Rome vertrokken. Z. E. wordt genoemd als opvolger van den Kardinaal-staatssecretaris Gasparry, die thans definitief zijn ambt zou neerleggen.

Te Vincennes had de jaarlijksche zegening plaats van de renpaarden.

Mistletoe-oogst in Normandië.

In de Hongaarsche stad Szolnek werd voor de rechtbank behandeld de eerste van de vele gifmoord-processen. Van links naar rechts ziet men vrouw Holba, vrouw Sebestejn, vrouw Lipka en vrouw Kôteless. Vrouw Lipka werd veroordeeld tot den dood door den strop, de anderen kregen zware tuchthuisstraffen.

Koning Winter

De Winter heeft zijn intrede gedaan. De boomen en struiken hadden voor deze gelegenheid haar prachtigste toilet aangetrokken en stonden te schitteren en te flonkeren in het zonnetje, dat het een lust voor de oogen was. Foto hiernaast: Een boom in feestgemaad spreidt in de eenzaamheid haar pracht ten toon.

De hoeve Tegelerhei bij Maasniel temidden der wondere versiering.

Aan het Sreel te Roermond stonden deze boomen te fonkelen aan den waterkant.

Een droomenlaan bij Maasniel.

De toegang naar het Roermondsche veld was prachtig versierd:

HET KERSTMANNETJE

Engelen en bruidjes wachten op den Kerstman.

De kleintjes in afwachting.

TE BRUNSSUM

Wat St. Nicolaas is voor de Hollandsche jeugd is het Kerstmannetje voor de Duitsche. De afd. Rumpen van den Bond van Duitschers organiseerde voor de kinderen een Kerstfeest vooraf gegaan door het afhaken van den Kerstman van de tram.

Aankomst van den Kerstman.

Tamboer en fluiterscorps gaan den stoet vooraf.

De Kerstman tusschen de engelen en bruidjes.

De Kerstman spreekt een kort woord.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Ons middageten zullen wij uit een naburig restaurant laten bezorgen, of wij zullen het, als wij er zin in hebben, in een goed restaurant gaan gebruiken. Dat is wel iets kostbaarder, maar veel aangenamer, en op een paar honderd Mark meer of minder per jaar komt het voor mij gelukkig niet aan."

Het geld scheen inderdaad voor mevrouw Deloria niet van beteekenis te zijn. De overdreven opsiering van haar woning, waar zich in een groote verscheidenheid echte kostbaarheden bevonden naast allerlei nietige beuzelarijen, toonde duidelijk, dat zij gewend was, zonder eenig bezwaar aan iedere ingeving van het oogenblik te voldoen.

Dezelfde voorliefde voor het oppervlakkig schitterende, die al uit haar manier van zich te kleeden bleek, kwam ook in haar heele omgeving aan den dag, en Elze, die van haar zeer ontwikkelden vader een fijnen kunstmaak had geërfd, vond dit in den grond van haar hart volstrekt niet volgens haar smaak. Maar haar vereering voor de vrouw, die haar zoo edelmoedig opgenomen had, was te oprecht en te groot, om haar te vergunnen, iets afkeurenswaardigs in haar eigenaardigheden op te merken.

Tot een herhaalde uitstorting van haar hart was het na dat eerste vrouwelijke gesprek in den tuin nog niet gekomen. Slechts nu en dan had mevrouw Deloria in den loop van het gesprek erop gezinspeeld, dat ook haar leven rijk was geweest aan teleurstellingen en bittere ervaringen, en in zulke oogenblikken stond haar sprekend gezicht zoo somber, dat Elze er haast van schrok. Nadere mededeelingen over haar verleden had zij echter nog niet aan het jongmeisje gedaan, en Elze was te fijngevoelig, om haar door vrijmoedige vragen lastig te vallen. Alles, wat zij tot nu toe vernomen had, was, dat haar weldoenster weduwe was, want mevrouw Deloria had haar het in de mooiste kamer hangende geschilderde portret van een heer met grijzen baard als dat van haar overleden echtgenoot getoond. Maar zij had er niet bijverteld, wanneer zij hem door den dood verloren had en evenmin had zij eenige liefdevolle woorden over den doode gesproken.

Op den avond van den derden dag na haar komst in het nieuwe tehuis zat Elze met mevrouw Deloria op de canapé in de huiskamer, toen de bel van de voordeur ging. De weduwe hield midden in den begonnen zin op, en er was een blijkbare ongerustheid in haar stem, toen ze zei: „Wie zou dat zijn? Ik verwacht geen bezoek en om dezen tijd komen er gewoonlijk ook geen bedelaars meer."

Elze wilde gediensig opstaan, om te gaan kijken; maar reeds maakte de werkster de kamerdeur open, om te zeggen, dat een heer mevrouw wenschte te spreken.

„Zijn naam?" vroeg mevrouw Deloria, „Ik heb u toch voor altijd bevolen, iederen bezoeker daarnaar te vragen."

„Dat heb ik ook gedaan. Maar wat kan ik eraan doen, als hij dien toch niet wil noemen? — U zou wel weten, zei hij, wie hij was, en al die drukte was volstrekt niet noodig."

„Laat dien heer maar binnen!" gebood de vrouw des huizes kortaf, en terwijl zij zich tot Elze wendde, ging zij voort: „Ga intusschen maar naar de eetkamer, kind! Ik weet niet, wat deze bezoeker van mij verlangt, maar het zou kunnen zijn, dat hij mij onder vier oogen wenschte te spreken. Neem dus een of ander interessant boek uit de kast. Ik hoop u spoedig te kunnen terugroepen."

Nog voordat Elze de deur van de zijkamer had bereikt, kwam de bezoeker binnen. Terwijl zij hem vlug voorbijliep, zag zij slechts, dat het een buitengewoon groote man was met een mager gezicht en een zwarte snor. Maar voordat het eerste woord tusschen mevrouw Deloria en den onbekende gesproken was, had Elze de kamer verlaten, zoodat zij niets meer vernam van hetgeen er achter haar rug gesproken werd.

Volgens de aansporing an haar weldoenster,

ging zij met een boek aan de tafel zitten. Maar de kleine bibliotheek van mevrouw Deloria bestond slechts uit minderwaardige werken, die weinig aan den litterairen smaak van Elze voldeden. Dus bladerde zij zonder belangstelling in het willekeurig genomen boek, en toen haar oog op een vurige liefdesverklaring viel, legde zij het boek met een bedrukt gezicht neer.

Het zieleleed, waarmee de wreede verstoring van de droomen harer jeugd haar vervuld had, was door de gunstige verandering van haar uiter-

Hij heeft nog niet eens tijd om zich aan te kleeden. 's Morgens vroeg is hij al naar beneden gekomen om met z'n nieuwe spoor te spelen.

lijken toestand immers niet verminderd. De wond was nog te versch, om niet bij de minste aanraking opnieuw te bloeden, en hoe vast zij ook besloten was, om de belofte trouw te blijven, die zij in den tuin van het ziekenhuis aan mevrouw Deloria had gegeven, toch wilde het haar nu niet gelukken, haar gevoelens te beheerschen. Telkens en telkens trachtte zij weer met al haar wilskracht haar gedachten op minder treurige dingen te vestigen, en telkens kwamen zij toch tot die herinneringen terug.

In een zwaarmoedig gepeins verdiept, had zij haar omgeving geheel vergeten, toen plotseling de toornige klank eener luide, dreunende mannenstem haar verschrikte. Het gesprek in de zijkamer waarvan tot dan toe geen woord tot haar was doorgedrongen, moest een zeer onvriendelijken keer hebben genomen, want zij hoorde den vreemden bezoeker duidelijk zeggen: „Doe maar geen moeite, om mij met zulke uitvluchten af te scheppen! Ik zie immers, dat je hier in overvloed leeft, en ik ken je te goed, om niet te weten, dat je het geld voor je plezier met volle handen uit het raam gooit. Zou ik dan niet een groote ezel zijn, als ik voortdurend met de grootste zorgen voorttoebde, zonder eens bij je aan te kloppen?"

Mevrouw Deloria antwoordde iets, dat Elze niet verstond, dat echter blijkbaar niet geschikt was, om de boosheid van den man tot bedaren

te brengen, want hij schreeuwde nog harder dan tevoren: „Gekkenpraat — zeg ik! Niet als voorwendsels en praatjes! Zoo goed als het je over vier weken of over twee maanden mogelijk zal zijn, moet het je ook binnen acht dagen mogelijk zijn. Ik kan niet wachten en ik raad je in je eigen belang aan: Laat mij niet in mijn verlegenheid in den steek! Ik ben de goedgehartigste man van de wereld, maar als men mij tot het uiterste dwingt, dan..."

Hij hield plotseling op en het gesprek scheen nu zachter voortgezet te worden. Het weinige, dat zij gehoord had, was echter genoeg geweest, om haar ten zeerste te doen ontstellen. Dat iemand zoo tegen de vrouw durfde spreken, die zij als een toonbeeld van edelmoedigheid vereerde, vervulde haar met grooten angst. Zij kon zich den man daar binnen, dien zij straks te vluchtig had gezien, om zijn persoon in haar geheugen te houden, nu nog slechts als een afstootend type van brutaliteit voorstellen, en kwam in een groote bekoring om op te springen en haar weldoenster te hulp te komen.

De grootste verrassing van dezen avond stond haar echter nog te wachten; want nadat ongeveer vijf minuten lang geen geluid uit de zijkamer tot haar was doorgedrongen, werd plotseling de deur geopend en mevrouw Deloria zei zoo onbevagen en vrolijk mogelijk: „Kom toch binnen, lief kind. Wij hebben geen geheimen te bespreken en ik zou je graag voorstellen aan mijnheer Hubner, een van mijn beste vrienden, dien je vermoedelijk nog zeer vaak bij mij zult zien."

Elze wist nauwelijks, of zij haar ooren mocht gelooven. Of hetgeen zij straks had meenen te hooren, moest verbeelding zijn geweest, of zij moest nu een heel eigenaardigen droom hebben.

Dat dit laatste niet het geval was, daarvan werd zij door de volgende gebeurtenissen overtuigd. Zij zag zichzelf nu tegenover den man, van wien zij zooeven, zonder hem nog te kennen, een hevigen afkeer had gekregen. En zij gevoelde, dat deze afkeer voortdurend zou blijven bestaan en dit gaf haar aanleiding, om zorgvuldig op hem te letten, meer dan haar meisjesachtige verlegenheid anders toegelaten zou hebben.

Zooals reeds de eerste vluchtige blik hem aan haar had vertoond, was de vreemdeling een hoog opgeschoten magere man met een beenig, bruind gezicht, een arendsneus en donkere, borstelige wenkbrauwen, waaronder twee zwarte oogen haar met een onaangename fonkeling aankeken. Zijn kleeding vertoonde een eigenaardig mengsel van schamele élégance en bestudeerde achteloosheid. In zijn das en aan den ringvinger van zijn rechterhand, die hij het jongmeisje toestak, schitterden groote briljanten, aan wier echtheid Elze volstrekt niet twijfelde.

Het zou mij gelukkig maken, mejuffrouw, als u ook aan mij een gedeelte van de vriendschap en genegenheid wilde schenken, die onze hooggeachte mevrouw Deloria van u heeft verkregen. In ieder geval had u op de heele wereld geen betere beschermster kunnen vinden."

Onder andere omstandigheden zouden zulke woorden zeker een gunstigen indruk hebben gemaakt. Maar nu had de overdreven beleefdheid van den man iets weerszinwekkends voor haar. Zij kon het niet van zich verkrijgen hem te antwoorden, en trok haar hand spoedig weer terug, nadat zij de zijne nauwelijks aangeraakt had.

Mevrouw Deloria, die haar voortdurend onderzoekend aankeek, scheen te raden, wat er in haar omging, want zij haastte zich, het pijnlijke zwijgen te verbreken, dat op de vriendelijke woorden van Hubner was gevolgd.

„Mijn oude vriend heeft mij door zijn onverwacht bezoek een groote verrassing bezorgd," zei ze op een vroolijken toon. „Hij woont namelijk niet in Breslau, maar is haast gedurende het heele jaar op reis. Juist nu vermoedde ik hem ver hier vandaan, en kon daarom op niets minder voorbereid zijn dan op zijn komst. Maar ik hoop, dat wij hem

No. 7

tijdens zijn verblijf in onze stad zeer vaak zullen zien. Wij hebben toch iederen keer verschillende aangename herinneringen uit de met elkaar doorleefde dagen te bespreken."

Hoe onervaren en weinig wereldwys Elze ook mocht zijn — dat deze opgewekte spraakzaamheid der mooie vrouw niet de weerklink van haar stemming was, voelde zij met een groote zekerheid, en vurig verlangde zij naar het oogenblik, dat de onaangename bezoeker weer zou verdwijnen. Maar er verliep toch altijd nog haast een half uur eer mijnheer Hubner aanstalte maakte voor zijn vertrek, en al was het ook vooral mevrouw Deloria geweest, die gedurende dezen tijd het gesprek voerde, alsof zij haar gast wilde beletten een gesprek met Elze te beginnen, toch had het jongemeisje pijnlijk genoeg geleden onder het gevoel, dat de oogen van den vreemdeling haast voortdurend met een onbeschaamde vrijmoedigheid op haar gezicht gevestigd waren.

Zij nam daarom even zwijgend afscheid van hem, als zij hem te voren begroet had, en de verlichting, die zij bij zijn weggaan gevoelde, moest wel duidelijk in haar gelaatstreken te lezen zijn, want zonder een voorafgaande vraag, hoe de bezoeker haar was bevallen, begon mevrouw Deloria hem dadelijk na zijn vertrek te verdedigen.

"Ook u zult van den vriend mijner jeugd gaan houden, zoodra u hem nader hebt leeren kennen," zei ze, terwijl zij Elze weer naast zich op de canape trok. "Hij behoort niet tot de menschen, die dadelijk bij de eerste kennismaking iedereen voor zich innemen; maar hij is op stuk van zaken de beste man van de wereld. Daarvan heb ik meer dan eens de ondubbelzinnigste bewijzen ontvangen."

Omdat Elze nog steeds zweeg, ging zij na een kort wachten op een veranderden, bijna boos klinkenden toon voort: "U antwoordt niet — u meent dus, daaraan te moeten twijfelen? Misschien hebt u daar in de zijkamer ons onderhoud beluisterd."

Elze bloosde tot op haar voorhoofd, maar zij sloeg voor den onderzoekenden blik van mevrouw Deloria haar oogen niet neer, terwijl zij antwoordde: "Neen — en het griefft mij zeer, dat u mij daartoe in staat acht. Als ik iets gehoord heb, gebeurde het geheel tegen mijn wil, toen die heer een keer zoo luidruchtig werd, dat ik hem zelfs in de slaapkamer had moeten hooren."

Mevrouw Deloria scheen de verdenking, die zij tegen haar beschermeling uitgesproken had, al weer te betreuren. In een plotselinge opwelling van teederheid, zooals die bij haar zeer veelvuldig was, sloeg zij haar arm om den schouder van Elze en zei op een hartelijken toon: "Vergeef mij, lief kind! Het was ook niet ernstig gemeend, want ik weet immers, dat uw hart zoo trouw is als goud. En daarom wil ik u in vertrouwen den sleutel geven van hetgeen u straks kunt hebben gehoord, zonder het te begrijpen. Mijn arme vriend is een zeer beklagenswaardig man, een van degenen, die het levenslot tot een speelbal van zijn grillen schijnt te hebben gemaakt. En de herinnering aan een schitterend verleden doet hem de ellende van het tegenwoordige leven des te pijnlijker gevoelen, als hij moet ondervinden, dat ook zij, voor wie hij als gevierd kunstenaar met schitterende inkomsten een gul en onbaatzuchtig vriend is geweest, zich in zijn benarde omstandigheden zonder eenige belangstelling van hem afkeeren. Dat maakt hem bij zijn hartstochtelijk karakter driftig en onrechtvaardig tegen de heele wereld. Daarvan heeft hij straks al een klein bewijs gegeven. Maar hij heeft zijn ongelijk dadelijk ingezien, en u hebt dat kunnen zien aan de goede verstandhouding bij ons afscheid. Het zou dus zeer overhaast zijn, mijn kind, als je den beklagenswaardigen man om een ongunstigen indruk zou veroordeelen."

"Ik veroordeel niemand," antwoordde Elze eenvoudig, "allermint, als u hem uw vriend noemt, mevrouw Deloria."

De weduwe boog naar haar toe en kuste haar op haar voorhoofd. "U hebt mij dus waarlijk al eenigszins liefgekreken?" vroeg zij teeder.

"Hoe zou het anders kunnen zijn, nu u mij er ieder uur nieuwe aanleiding geeft, om u te vereeren, en u van harte dankbaar te zijn."

"Dus zullen wij elkaar voortaan waarlijk als zusters beschouwen en als zusters met elkaar omgaan. Het vreemde, deftige u zal niet meer als een scheidsmuur door ons gebruikt worden. Zeg jij tegen mij en noem mij bij mijn voornaam, zooals

ik van nu af ook zal doen. En als ik in jouw oogen te oud ben, om als je zuster te worden beschouwd, dan heb ik er niets tegen, dat je mij als tante Stella aanspreekt. Ja, het zal misschien ter wille van de menschen beter zijn, als wij deze benaming kiezen. Zij kunnen gerust veronderstellen, dat er waarlijk zoo'n familieverhouding tusschen ons bestaat."

Elze zou het voor een ongehoorde ondankbaarheid hebben gehouden, eenig bezwaar tegen dit

Treingruwel

*

Een aak'lig wicht,
Vernoemd gezicht,
Houdt geen minuut haar mondje dicht.
Saam in den trein,
Mijn ooren pijn,
Hoe kan men zulk een babbel zijn!

Spreekt oer haar,
Oer een paar,
Heeft oer elk haar meening klaar.....
Ik luister stil,
En slik de pil.
Maar 't liefst de trein uit springen wil!

"Ken je mijn oom,
"Van de Oortoom?
"Die heeft een grooten appelboom.
"En tante Mie,
"Uit Overschie,
"Die heeft er wel een stuk of drie!

"De oude Smit,
"Die lijdt aan spit,
"k Denk dat 't in de familie zit:
"Want Jan, zijn neef,
"Zijn rug is scheef,
"Je weet wel, die zijn vrouw zoo keef.

"De baas van Toon,
"Mijn tantes zoon,
"Gaf hem vermindering van loon,
"En rijke Piet
"Heeft zoo'n verdriet,
"Want Kees, zijn oudste zoon, deugt niet.

Een paar uur lang
Blijft ze aan den gang,
Ik ben voor haar gezondheid bang!
Het duizelt mij
Van wat ze zei,
Houd haar gedachtengang niet bij.

Mijn compliment,
Praatinstrument,
Voor al de dingen die jij kent.
Jouw spreek talent
Is excellent.
Alleen, 't is niet goed aangewend!

Als jij toch wouf
Was je een vrouw,
Die zelfs een Brugman kloppen zou.
Spreek voortaan niet
Van Jan en Piet,
Want och, dat interesseert mij niet!

Spreek van muziek,
Oorlogspaniek,
En zwijg van Mie
Uit Overschie,
Die ik toch mijn leven lang niet zie!

ANTOINETTE.

goedhartig voorstel te maken; maar terwijl mevrouw Deloria heel vlot het vertrouwelijke zij uitsprak, alsof zij nooit anders had gedaan, kwam dit slechts met moeite over Elze's lippen.

De werkster kwam binnen, om afscheid te nemen, en legde tegelijk het avondblad, dat zooveen was gebracht, op de tafel.

"Kijk toch eens, lieveling, of er iets bijzonders in staat," zei mevrouw Deloria, toen zij weer alleen waren, "misschien iets nieuws over den moord in de Paradijsstraat. Het wordt hoog tijd, dat men de moordenaars ontdekt!"

Elze vouwde het blad open en had spoedig gevonden, wat zij zocht.

"Ja, daar staat een artikel, dat begint met de woorden: Eindelijk is de eerste lichtstraal in de duisternis gevallen, die over de raadselachtige

misdad in de Paradijsstraat hangt. Moet ik het heelemaal voorlezen?"

"Zeker, het interesseert mij. Ten slotte kan immers geen alleenstaande vrouw meer zeker van haar leven zijn, als zulke misdaden ongestraft blijven."

Gehoorzaam ging Elze voort met lezen: "Onder de voorwerpen, die den moordenaars van mevrouw Abt in handen zijn gevallen, bevond zich zeer waarschijnlijk een ouderwetsch gouden cylinderhorloge, waarvan wij volgens de politieberichten al twee dagen geleden een nauwkeurige beschrijving konden geven. Dit horloge, waarnaar natuurlijk vlijtig gezocht werd, is nu gevonden, en wel bij een antiquiteitenkoopman in de Gulden Radstraat, die over het verkrijgen ervan de meest geloofwaardige inlichtingen geeft. Op den avond van den dag, toen de moord in de Paradijsstraat bedreven werd, heeft een onbekende het horloge dat een oud familiestuk was, te koop aangeboden. In het optreden van den man was niets verdachts geweest en dat hij voortdurend in het slechtst verlichte gedeelte van den winkel bleef, had de koopman zich pas herinnerd, toen hem gevraagd werd, een nauwkeurige persoonsbeschrijving van dien man te geven. Deze beschrijving is dan ook tamelijk onvolledig uitgevallen en is feitelijk beperkt tot de opgaaf; hij had een lange zwarten baard gehad en een lakensche pet gedragen, zooals dat bij den minderen stand der Polen in de provincie Posen gebruikelijk is. Ook had zijn gebrekkig Duitsch met het Poolsch accent zijn afkomst uit Polen doen vermoeden. De man was dadelijk met het eerste lage bod tevreden geweest zooals iemand, die zoo spoedig mogelijk geld wenscht te ontvangen, en op de vraag naar een legitimatiebewijs had hij een kwitantie van de belasting vertoond, die in Breslau op den naam van den ambtenaar Johannes Beyer was afgegeven."

Uit den hoek van de canapé, waarop mevrouw Deloria zat, weerklonk een kreet van verrassing en schrik.

"Hoe! Dat is immers onmogelijk! Hoe — hoe moet die naam zijn geweest?"

"Ten name van den ambtenaar Johannes Beyer" herhaalde Elze.

Toen zij nu echter vragend en bezorgd naar haar weldoenster keek, zag zij, dat mevrouw Deloria haar oogen met haar hand bedekte, alsof zij plotseling door het licht werd verblind. De uitdrukking van haar gezicht was niet te zien, maar het klonk zenuwachtig en ongeduldig, toen ze zei: "Lees toch door, kind! — Of, is dat artikel daarmee al uit?" "Neen, er volgen nog eenige regels. "De dadelijk gedane nasporingen hebben nu aan het licht gebracht, dat deze Johannes Beyer al tien weken geleden in het ziekenhuis der Barmhartige Broeders aan typhus is gestorven. Maar nog eigenaardiger is het echter, dat de vertoonde belastingkwitantie pas in de woning van den ontvanger is betaald en afgehaald, toen de belastingplichtige volgens het bericht van het ziekenhuisdagboek en 't doodsbriefje al lang gestorven en begraven was."

"Geef mij die krant!" zei mevrouw Deloria, terwijl zij met een heftig gebaar haar hand naar het blad uitstreekte. Haar gezicht kwam daarbij in het licht van de lamp, en nu zag Elze duidelijk, dat zij doodsbleek was geworden. Maar zij durfde geen vraag te doen en wachtte zwijgend op het eerste woord van haar weldoenster.

Maar minuut na minuut verliep — een tijd lang genoeg om het korte artikel tienmaal te lezen, en nog steeds staarde mevrouw Deloria in de krant, die zacht in haar bevende hand ritselde.

Plotseling wierp zij het blad op de tafel en zei, terwijl zij opstond:

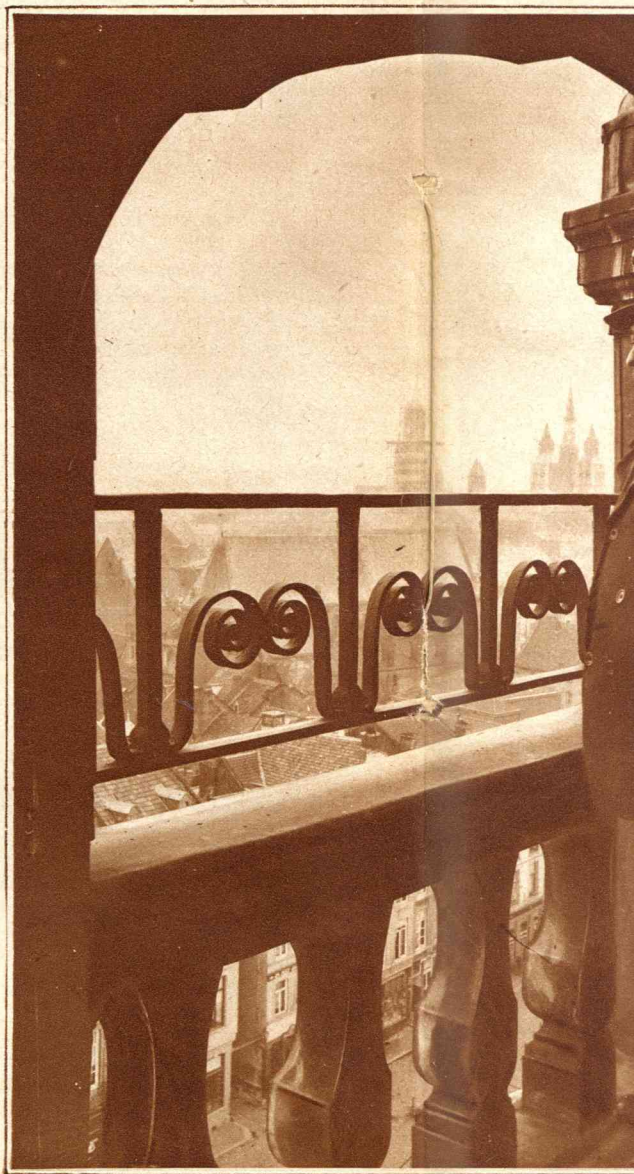
"Wij zullen naar bed gaan, kind! — Of jij moet het tenminste doen. Ik herinner mij juist, dat ik nog een brief moet schrijven, die morgen met de eerste post weg moet. Doe het licht in de slaapkamer intusschen maar uit, want het kan nog wel een uur duren, voordat ik mij ter ruste kan begeven. Kom, laat je nog eens omhelzen en dan: Goedennacht!"

De kus, dien zij Elze gaf, was vluchtiger dan haar liefkoozingen anders waren, en de haastige brief, waaraan zij pas zooveen weer gedacht had, moest wel bijzonder lang of bijzonder moeilijk zijn. Want toen Elze na middernacht eindelijk insliep, vervuld van de gedachten over dezen avond, was het bed naast haar nog steeds leeg.

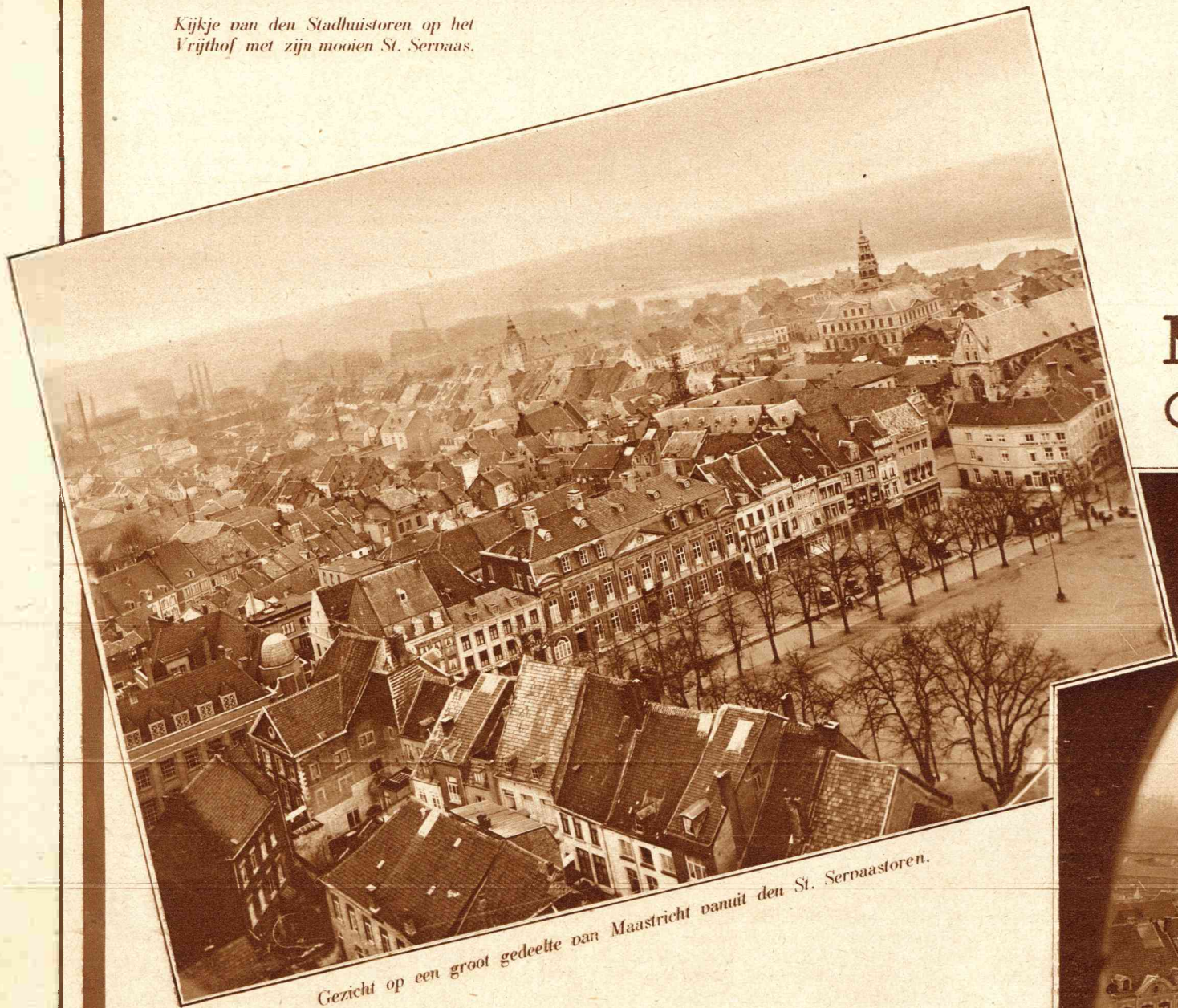
(Wordt voortgezet)

Kijkje van den Stadhuistoren op het Vrijthof met zijn mooien St. Servaas.

Op den omloop van den stadhuistoren.

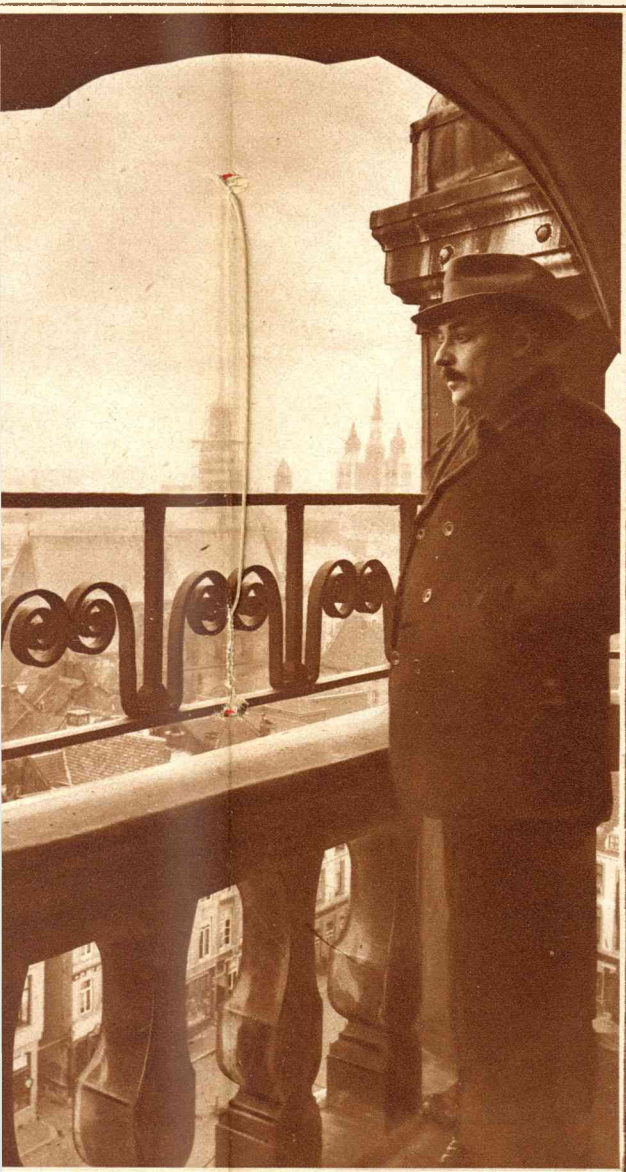
Gezicht op een groot gedeelte van Maastricht vanuit den St. Servaastoren.

In het kamertje van den klokkenist op den Stadhuistoren.

MAASTRICHT

GEZIEN VANUIT Z'N

Op den omloop van den stadhuisstoren.

MAASTRICHT VANUIT Z'N TORENS

Gezicht op Wijk met de Maasbrug, die de verbinding met Maastricht vormt.

Waar de nieuwe Maasbrug zal komen. Het geheele blok tusschen de twee steegjes zal plaats moeten maken door de nieuwe brug.

Kijkje op de Boschstraat met omgeving.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Ik kan u niet aanbieden om bij mij te komen," zei hij somber. „Het leven hier is beestachtig. Tot morgenochtend dan."

Hij verwijderde zich langzaam, terwijl hij zich koelte toewoei. Trent stak een lange sigaar op.

„Ik hoor," zei hij, zich tot oom Sam wendend, „dat de oude Monty nog leeft. Als dat zoo is, dan is dat al heel buitengewoon, want toen ik hem liet liggen, kon hij nog maar nauwelijks adem halen, en ik was zelf ook bijna op."

„Het was heel wonderlijk," zei oom Sam. „De negers, die u nazaten, zij vonden hem en dan de Engelschman, dien u ontmoet in Bekwando op weg naar binnenland, hij hem bevrijden. U ziet dat kleine, witte huis, met vlaggestok, daarginds?"

Hij wees naar een klein gebouw van één verdieping, ongeveer een mijl verderop, langs de kust. Trent knikte.

„Dat is een Zwitsersche nederzetting," zei oom Sam, „en oude Monty is daar. U kunt gaan en hem spreken wanneer u wilt, maar hij zal u niet kennen."

„Is hij dan al zóó ver heen?" vroeg Trent langzaam.

„Zijn geest is weg," zei oom Sam. „Eén klein flikkerend vonkje van leven gaat door. Een dag, een week — wie kan zeggen, hoe lang?"

„Heeft hij een dokter?" vroeg Trent.

„De Zwitser, hij is als een dokter," verklaarde oom Sam. „Toch is hij ver buiten bereik van geneeskunst."

Het kwam Trent voor — toen hij zich op dat oogenblik afwendde, om zijn sigaar weer aan te steken — dat een blik van sluwe verstandhouding tusschen de beide broers gewisseld werd. Hij wachtte, met den lucifer tusschen zijn vingers, verbaasd, argwanend, ongerust. Er was dus al een of ander plannetje gevormd tusschen deze twee edele heeren! Het was werkelijk tijd, dat hij gekomen was.

„Er was nog iets anders, dat ik vragen wilde," zei hij enkele oogenblikken later. „Hoe staat het met dien Francis? Heb je daar in den laatsten tijd nog van gehoord?"

Oom Sam schudde het hoofd.

„Tien maanden geleden," antwoordde hij, „berichtte handelaar van Lulabulu, hij hem voorbijgekomen op weg naar binnenland. Hij sprak van bezoeken Lugbaroo, andere streek daar voorbij. Als hij daar zich wagen, hij zeker nooit terugkomen."

Trent zette zijn glas neer zonder een woord te zeggen, en riep een der negerjongens op het plein, die daar stonden met draagstoelen.

„Ik ga Monty opzoeken," zei hij.

XXIV

Een oude man, wiens gelaat naar de zee was gekeerd, was bezig een moeizame poging te doen, om op een klein aardappelveld te spitzen. De gloed van de tropische zon was een uur of zoo geleden verdwenen in een vreemden, grijzen nevel, die niet uit de zee opsteeg, maar van de moerassen, die hier en daar verspreid lagen, als schitterende, groenige plekjes vergif en bederf. Daarmee gepaard kwam een vochtige, kleverige hitte. De lucht was stinkend. Trent veegde het zweet van zijn

voorhoofd, en haalde diep adem. Het was een kwaad oogenblik voor hem.

Monty wendde zich om bij het geluid van zijn naderende voetstappen. De beide mannen stonden tegenover elkaar. Trent zag verlangend uit naar eenig teeken van herkenning — maar er was er geen.

„Ken je me niet?" zei Trent met schorre stem. „Ik ben Scarlett Trent — we gingen samen naar Bekwando, weet je wel? Ik dacht, dat je dood was, Monty, anders zou ik je niet hebben laten liggen."

„Hé? Wat?"

Monty friemelde enkele oogenblikken en bleef zwijgen. Een blik van doffe teleurstelling vloog even over zijn wezenloos gelaat. Trent merkte dat zijn handen erbarmelijk beefden en dat zijn oogen met bloed doorloopen waren.

„Probeer eens te denken, Monty," ging hij voort, terwijl hij een stap naderbij kwam. „Herinner je je niet, wat een ellendigen tijd we meemaakten in de bosschen — hoe ze ons dag aan dag in die gemeene hut hielden, omdat het een z.g. betooverde week was en hoe die verwenschte negers ons achterna zaten, toen we eenmaal de concessie hadden? Ze hadden het op ons leven gemunt, Monty, en ik weet nog niet, hoe je er aan ontkomen bent. Kom, probeer je nu eens wat te herinneren. We zijn nu allebei rijk. Je moet mee terug komen naar Engeland en me helpen om het geld uit te geven."

Monty had een weinig zijn spraakvermogen teruggekregen. Hij leunde over zijn spade en glimlachte weillend tegen zijn bezoeker.

„Ik heb een Trentham gekend bij de lijfwacht," zei hij langzaam. „George Trentham, weet je wel, een van de zoons van dien armen Abercrombie, maar ik dacht, dat hij dood was. Je moet eens op een avond dineeren met me in de „Reizigers". Ik zelf heb het eten er aan gegeven, maar dorst heb ik altijd."

Hij keek ietwat ongerust in de richting van de stad, en begon weer te brabbelen. Trent was wanhopig. Dan begon de ander opnieuw.

„Ik hoorde bij de lijfwacht — ik dineerde daar altijd, tot Jacques wegging. Na dien tijd was de kokerij afschuwelijk, en — ik kan me niet heelemaal herinneren waar ik toen heenging. Zie je — ik

denk, dat ik oud word. Ik kan me de dingen niet meer herinneren. No. 17 Onder ons gezegd (en hij kwam wat dichter bij Trent staan) ik denk, dat ik een of andere gekheid moet hebben uitgehaald — ik voel me net, alsof er hier of daar wat weg is..."

Weer werd hij onverstaaenbaar. Trent zweeg geruimen tijd. Hij kon die gespannen ietwat ongeruste uitdrukking maar niet begrijpen, die op Monty's gelaat kwam, telkens als hij in de richting van de stad keek. Dan deed hij een laatste poging.

„Monty, ken je dit nog?"

Hij haalde het portret te voorschijn, dat hij najverig bewaard had en dat nu wat versleten was aan den rand, en ietwat verbleekt — en hield het voor de knippende oogen van den oude. Een oogenblik van spanning — dan een scherpe, ademlooze kreet, die eindigde in een gejammer.

„Neem het weg," kermde Monty. „Ik heb het lang geleden verloren. Ik wil het niet zien. Ik wil niet denken."

„Ik ben gekomen," zei Trent, met ongewone zachtheid in zijn toon, „om je te helpen denken. Ik wil, dat je je weer herinnert dat dit een portret is van je dochter. Je bent nu rijk en er is geen reden waarom je niet naar haar terug zou gaan. Begrijp je me niet, Monty?"

Het was een grauwe, bleek gelaat, verschrompeld en vermagerd, met zwakke oogen, zonder leven en een flauwen glimlach, waarin geen uitdrukking te bespeuren was. Trent, een oogenblik meegesleept door een opwelling van medelijden, voelde nog slechts teleurstelling over het hopelooze van zijn taak. Hij zou oprecht verheugd geweest zijn, als hij den Monty, dien hij gekend had, mee naar Engeland had kunnen nemen, maar niet dezen man. Want reeds scheen die korte opflakkering van ontwaakt leven weer gedooft te zijn. Monty's hoofd waggelde zwakjes, en hij wierp voortdurend heimelijke blikken in de richting van de stad.

„Ga asjeblieft heen," zeide hij. „Ik ken u niet, en u doet me pijn in mijn hoofd. Weet u niet, wat het is, als je zoo'n gonzen, gonzen, gonzen in je hoofd hoort? Ik kan me niets meer herinneren. Het geeft me niets, al probeer ik het."

„Monty, waarom kijk je zoo dikwijls daár naartoe?" zei Trent kalm. „Moet er iemand uit de stad komen, om je op te zoeken?"

Monty wierp hem een snellen blik toe en Trent zuchtte. Want die blik was vol sluwheid, de lage sluwheid van een waanzinnige en misdadiger.

Niemand, niemand," zei hij haastig. „Wie zou er moeten komen, om me op te zoeken? Ik ben alleen de arme Monty. De arme oude Monty heeft geen vrienden. Ga weg en laat me spitten."

Trent verwijderde zich een paar passen en ging den tuin uit, een lagen, glooienden duinkant op, en zag neer op de glasachtige zee, die daar al maar voortkrabbelde naar het breede, stevige strand. Wat een tooneel van verlatenheid! De grijze, verstikkende nevel, de gepleisterde hut, het lange, onoogelijke aardappelveld, de sombere, aandoenlijke figuur van dien ouden man, uit wiens brein het levenslicht bepaald voor altijd geweken was...

En toch was Trent verbaasd,

De chef-kok laat de liftjongens ook eens even proeven van den plumpudding.

Monty's steelsche blik naar ginds, zijn half-verschrikte, half-sluwe ontkenning, dat er eenig bezoek op komst was, wees er op, dat er wel degelijk iemand anders was die belang stelde in zijn bestaan en iemand ook, met wien hij een geheim deelde. Trent stak een sigaar op en ging op den zandigen grond zitten. Monty ging weer aan het spitten. Trent sloeg hem gade door de bladeren van een in den groei belemmerden boom, aan den voet waarvan hij zich had neergevlid.

Gedurende een uur of langer gebeurde er niets. Trent rookte en Monty, die klaarblijkelijk alles aangaande zijn bezoeker vergeten had, ploeterde voort in de aardappel-voren, terwijl hij telkens weer een langen, onderzoeken-den blik wierp in de richting van de stad. Toen kwam er een zwarte vlek over het breede rijstveld aansluipen, den steilen heuvel op — een vlek, die na verloop van tijd de gedaante van een menschen aannam, van een Kru-neger, die in 'n versleten doek gehuld was en iets in zijn hand geklemd hield. Hij was onzichtbaar voor Trent, tot hij dichtbij was. Het was Monty, wiens veranderde houding en wijze van doen de nadering van iets belangwekkends aankondigde. Hij had zijn spitten er aan gegeven, en was, na een langen, steelschen blik in de richting van het huis, naar den uitersten rand van het aardappelveld gekomen. Toen scheen zijn gedrag voor de eerste maal te wijzen op een hopeloos geval van waanzin. Hij zwaaide zijn lange armen voorwaarts en achterwaarts, waarbij zijn vingers kraakten, en sprak onverstaanbaar met zichzelf — heesche keelgeluiden, zonder zin of eenig belang. Trent veranderde van plaats, en zag nu voor de eerste maal den Kru-neger. Zijn gelaat verduisterde en een toornige uitroep ontsnapte aan zijn lippen. Zóó iets was het, wat hij verwacht had.

De neger kwam nader en nader. Eindelijk stond hij overeind op het weelderige, grove gras, en grinnikte tegen Monty, wiens magere handen naar hem uitgestrekt waren. Hij friemelde een oogenblik in zijn linnen lichaamsbedekking, dan haalde hij een lange flesch te voorschijn en reikte die over. Trent stapte naar voren, terwijl Monty's zenuwachtige vingers met de kurk friemelden. Hij deed een greep naar den jongen, maar deze glipte weg als een aal. Terstond haalde hij zijn revolver te voorschijn en richtte dien op den neger.

„Kom hier,” riep hij.

De jongen schudde het hoofd.

„Niet verstaan.”

„Wie heeft je hier naar toe gestuurd met dat vuile goed?” vroeg hij streng. „Je zult goed doen, als je me antwoordt.”

De jongen deinsde terug voor den donkeren loop van die onbeweeglijke revolver, en was als be-tooverd van schrik. Hij schudde het hoofd.

„Niet verstaan.”

Er volgde een flikkering van licht, een wolkje rook, en een luide knal. De negerjongen viel voorover op zijn gezicht, terwijl hij huilde van vrees. Monty rende, al brabbelen in zichzelf, in de richting van het huis.

„Den volgenden keer zal ik op jou schieten in-plaats van op dien boom,” zei Trent koel. „Denk er aan, dat ik hier in deze streken gewoond heb, en dat ik jou en je soort terdege ken. Je kunt me heel goed verstaan, als je dat verkiest, en dat zou ik je nu ook maar aanraden. Wie stuurt je hier naar toe met dat vuile goedje?”

„Massa, ik vertellen! Massa oom Sam, hij mij zenden.”

„En wat is dat goedje?”

„Jenever, massa, heel goed vocht. Toe, massa, wijs pistool anderen kant!”

Trent nam de flesch op, rook aan den inhoud en wierp ze dan weg met 'n lichten uitroep van walging.

„Hoe dikwijls ben je hier al gekomen met zoo'n boodschap?” vroeg hij streng.

„Meest iederen dag, massa — als mr. Price weg.” Trent knikte.

„Best,” zeide hij. „Luister nu eens goed. Als ik je ooit weer hier of ergens anders betrap op zoo'n karwei, dan zal ik je neerschieten als een hond. Maak nu, dat je weg komt.”

De jongen sprong weg met een breeden grijns van verlichting.

Ook op zee is het Kerstfeest. De maatjes mogen allemaal even een voorproefje hebben van den fijnen pudding.

Trent begaf zich naar de woning en vroeg den heer des huizes te spreken. Deze was afwezig, maar zijn vrouw kwam weldra bij hem in wat de spreekkamer genoemd werd. Een teere, bleekuitziende vrouw, met vermoeide oogen en vermoeide uitdrukking.

„Het spijt me, dat ik u moet lastig vallen, mrs. Price,” zei Trent, onmiddellijk met de deur in huis vallend, „maar ik wilde u eens spreken over dezen ouden man, Monty. U hebt hem nu al eenigen tijd hier, is 't niet?”

„Ongeveer vier jaar,” antwoordde zij. „Kapitein Francis liet hem hier bij mijn man. Ik geloof, dat hij hem in een van de dorpen in het binnenland vond, als gevangene.”

Trent knikte.

„Hij liet u ook wat geld achter voor hem, geloof ik.”

De vrouw glimlachte flauwtjes.

„Het was heel weinig,” zei ze, „maar hoe dan ook, we hebben er nooit aan geraakt! Hij eet nauwelijks wat en we beschouwen het zoo, dat het beetje werk, dat hij gedaan heeft, ons ongeveer betaald heeft voor wat hij kost.”

„Wist u, dat hij een dronkaard was geweest?” vroeg Trent botweg.

Kapitein Francis gaf zooveel te kennen,” antwoordde de vrouw. „Dat was één reden, waarom hij hem bij ons onderdak wilde brengen. Hij wist, dat wij zoo iets niet in ons huis zouden toelaten.”

„Het is jammer, dat u niet wat meer buitenshuis op hem hebt kunnen letten,” zei Trent. „Zijn hersens zijn verdoofd van den drank.”

De vrouw was stellig oprecht verbaasd.

„Hoe is het mogelijk?” riep ze uit. „Hij heeft geen cent op zak, en hij gaat nooit van ons terrein af.”

„Dat hoeft hij ook niet,” antwoordde Trent bitter. „Er zijn menschen in Accra, die hem dood willen hebben, en ze hebben hun best gedaan om daar haast mee te maken. Vanmiddag betrapte

ik een Kru-neger, die hem jenever bracht. Het heeft er veel van, dat zoo iets geregeld gebeurd is.”

„Het spijt me werkelijk heel erg, dat ik dat moet hooren,” zei de vrouw, „en ik weet zeker, dat mijn man er ook zoo over zal denken. Hij zal een gevoel hebben dat hij in zekeren zin het vertrouwen van kapitein Francis beschaamd heeft. Maar van den anderen kant hadden we er geen van beiden ook maar eenig idee van, dat we iets van dien aard hadden te vreezen. Anders zouden we wel de wacht gehouden hebben.”

„Men kan u niets verwijten,” zei Trent. „Ik merk tot mijn genoegen, dat u er niets van wist. Nu zal ik u een geheim toevertrouwen. Monty is een rijk man, als hij zijn rechten kan doen gelden en ik wil hem daarin helpen. Ik zal hem met me mee nemen naar Engeland, maar de eerstvolgende week of zoo kan ik niet weg. Als u hem zoo lang kunt houden en er voor zorgen, dat hij dag en nacht in het oog gehouden wordt, zal ik uw man honderd pond geven voor zijn onderneming en een ander huis hier laten neerzetten. Neen, neen, het is in orde — kijk me maar niet aan, alsof ik gek was. Ik ben heel rijk, dat is de kwestie, en ik zal het geld niet missen, maar ik wil de zekerheid hebben, dat Monty veilig is, tot ik weer terug kan gaan naar Engeland. Wilt u dat op u nemen?”

Trent begaf zich in gedachten terug naar de stad. Hij had nu een bepaalde gedragslijn gekozen. Hij had het vaste voornemen gemaakt, om Monty met zich mee te nemen naar Engeland, en de gevolgen onder de oogen te zien.

XXV

Op den top van den kleinen heuvel zat Trent, met 'n pijp tusschen zijn tanden, en met zijn rug tegen een palmboom en bracht een uur van den ademloosen nacht zoek. Hoewel hij gewoonlijk voortreffelijk sliep, kon hij nu den slaap niet vatten van het oogenblik af, dat hij een uur of zoo geleden zijn hoofd op zijn reiskussen te rusten had gelegd. En dat was niet alleen ongewoon, maar het scheen zelfs bestand tegen iedere poging van zijn kant om er zich overheen te zetten. Daarom was hij opgestaan, en weggeslopen uit het kleine kamp, waar zijn metgezellen in diepen sluimer gewikkeld lagen. Zij hadden hun oogen gesloten in een dichte, tropische duisternis — zóó dicht zelfs, dat zij een vuur hadden aangestoken, niettegenstaande de verstikkende hitte, om dat vage gevoel van benauwdheid te verdrijven, dat zulk een volledige chaos met zich scheen te brengen. De heete asch gloeide nu nog met zwakken glans in den vollen vloed van geel maanlicht, die over het land gevallen was. Van dit gunstig gelegen punt kon Trent hun dagmarsch vele mijlen terug overzien. Zelfs de blanke stijlen, die de administrateur overal geplaatst had, waren zichtbaar, en op een achtergrond verzezen de bergen van Bekwando. Het was een week hard werken geweest voor Trent. Hij had een chaos, ontevredenheid en wanhoop aangetroffen. De Engelsche agent van de Bekwando Maatschappij stond op het punt, om zijn contract te verbreken, de administrateurs gaven kostbaar geld uit, zonder dat ze een werkelijke poging deden, om met hun ongetwijfeld moeilijke zaak te beginnen. Overal scheen men de meening te zijn toegedaan, dat de uitvoering van zijn plannen een onmogelijkheid was. De weg, dien hij beraamd had, was geheel en al in de lucht. Men zei Trent vlakweg, dat de werkkrachten, die daarvoor vereischt werden, beslist niet te krijgen waren. (Wordt voortgezet)

Door Limburgs Steden en Dorpen

10. URMOND

De R.K. Kerk van den H. Martinus.

Het dorpje Urmond, dat zijn naam te danken heeft aan het beekje de Ur, dat daar terplaatse uitmondt in de Maas, is van een zeer hoogen ouderdom. De herinnering daaraan kan men nog zien in de schilderachtige boerderijen met de mooie, oude inrijpoorten, waardoor men een kijkje op den binnenhof krijgt, dat ons in bemoederende aanschouwing eenige oogenblikken boeit. Het typische in dit dorp zijn wel de beide kerken, de Ned. Herv. Kerk, dateerend uit 1685 en de R.K. Kerk van den H. Martinus, uit het jaar 1795, die beide op een hoogte liggen. Dan is ernog het z.g. schippershuis uit de zeventiende eeuw, dat volgens overlevering gesticht was voor ouden van dagen.

Interieur van de R.K. Kerk.

Burgemeester Kuypers in gemoedelijk gesprek met de oudste inwonster.

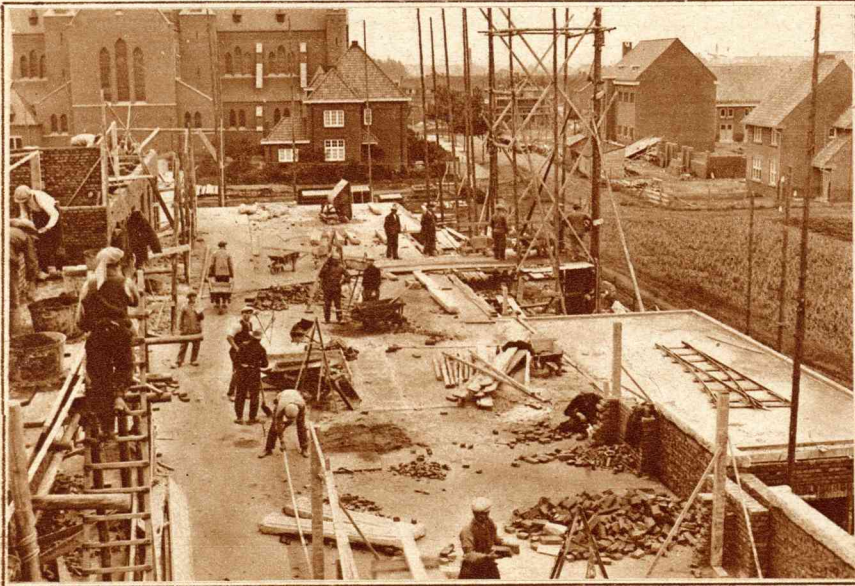

De Ned. Herv. Kerk.

Het Schippershuis.

de oude pomp poseerden enkele inwoners van Urmond.

Kijkje op het werk op de eerste verdieping.

De metselaars aan den arbeid.

BIJ DEN BOUW VAN HET St. Laurentius-Ziekenhuis IN 'T ROERMONDSCH VELD te Roermond

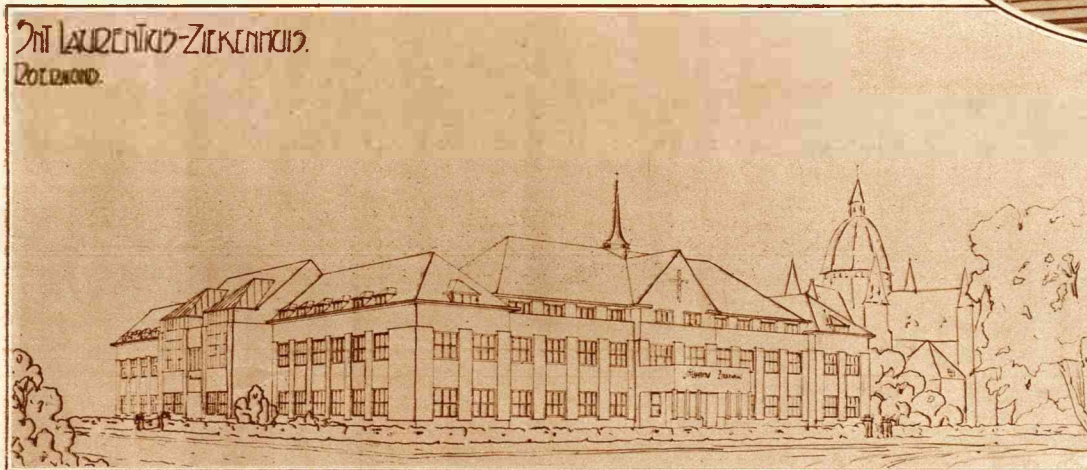
Roermond smacht reeds jaren naar een nieuw, modern ziekenhuis. Hoewel het tegenwoordige ziekenhuis uitwendig zeer mooi is, het stamt nog uit den Oostenrijkschen tijd en was het verblijf van den Keizerlijken Gouverneur, inwendig laat het veel te wenschen over. Hoewel het bijgebouw voor de klassepatiënten goed is ingericht, de inrichting voor de zaalpatienten, waarvan er in een ziekenhuis natuurlijk vele zijn, is veel te klein. Vroeger reeds werd uitgezien naar een nieuw terrein om daar een stedelijk ziekenhuis op te bouwen, wat echter nooit resultaat heeft gehad. Jaren geleden was er sprake van de oprichting van een nieuw ziekenhuis door Mgr. P. L. Driessen, rector van de Kleine Zusters van St. Josef te Heerlen. Aanvankelijk was het de bedoeling om tot een ziekenverpleging van kleinen omvang te komen.

Daar kwam voor eenige jaren plotseling het bericht, dat in het Roermondsche veld een groot ziekenhuis, geheel modern ingericht, zou worden opgericht. Het werd de gemeente geheel gra-

tis aangeboden. Dit aanbod ontketende een heftigen strijd, die ons allen, door de berichten in de Limburgsche pers, nog versch in het geheugen ligt. De leiding van het bestaande ziekenhuis vreesde, en terecht, dat hierdoor aan zijn inrichting veel schade zou worden gedaan. De gemeenteraad echter was van heel andere meening. Hier

Een betonvlechter aan het werk op den bovenvloer.

Teekening van het nieuwe ziekenhuis.

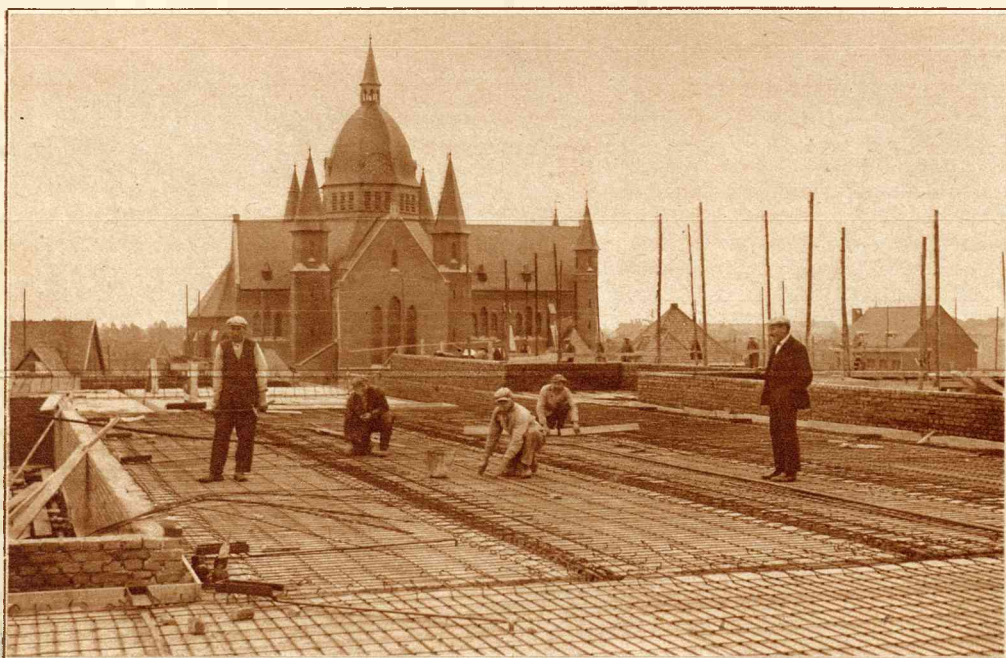
werd een aanbod gedaan, waarop Roermond, zonder bezwaar van de stedelijke schatkist, toch zijn doel zou bereiken en een modern ziekenhuis binnen zijn muren zou krijgen.

Het nieuwe ziekenhuis krijgt den naam „St. Laurentius-Ziekenhuis,” aldus genoemd naar Z.D.H. Mgr. Laurentius Schrijnen en naar den H.E. Plebaan-Deken van Roermond. De grond voor

de geheele inrichting aangekocht heeft de respectabele oppervlakte van 2 hectaren, waarvan het direct af te bouwen gedeelte, waarin plaats zal zijn voor ongeveer 200 patiënten, ongeveer tweederde beslaat. Zoowel bij de indeeling van het terrein als in het ontworpen bouwplan is nu reeds rekening gehouden met een eventueel noodzakelijke uitbreiding, waarvoor dus nog het aanzienlijke deel van een derde gereserveerd wordt. Dit gedeelte zal dan plaats bieden aan ongeveer 100 patiënten. Het frontgebouw heeft een breedte van 60 M. terwijl de zuidelijke vleugel 90 en de noordelijke 65 M. lang is. De verbindingsvleugel heeft een lengte van 43 M. Het geheel geeft een rustigen aanblik.

We hebben gemeend onzen lezers een kijkje te moeten geven op de werkzaamheden van dit ziekenhuis, dat zoo veel gemoederen in beweging heeft gebracht voordat tot zijn bestaan besloten was. Wanneer het gebouw voltooid zal zijn is Roermond een inrichting rijker geworden, waarop het met recht trotsch kan zijn. Jammer is het, dat de voltooiing niet meer plaats heeft onder het bestuur van burgemeester Steinweg, die in de totstandkoming der plannen een groote rol gespeeld heeft.

S.

Overzicht van een der vleugels.

VROUWENLEVEN

ZELFBEHEERSCHING

Er zijn ouders, die van hun kinderen vaak heel wat meer zelfbeheersching eischen dan die waarover zij zelf beschikken. Dit geschiedt veelal onbewust, doordat zij zich niet voldoende rekenschap geven van het feit, dat het kind in elk geval nog heeft aan te leeren wat de volwassene zich in een lange reeks van jaren kan hebben eigen gemaakt.

Dit wil volstrekt niet zeggen, dat men het, wat de zelfbeheersching der kinderen betreft, niet zoo nauw behoeft te nemen. Maar het kan slechts ten goede komen aan het onderlinge begripen en het vertrouwen tusschen ouders en kinderen, wanneer het kind voelt, dat vader en moeder wel degelijk beseffen hoe ontzettend moeilijk het eigen ik soms te overwinnen is.

Begrijpt het kind, dat ook vader en moeder in hun jeugd met kracht en volharding te strijden hadden tegen allerlei fouten, welke ze ten slotte wisten te overwinnen, dan zal dit de jonge krachten steunen en helpen.

Maar dan moeten vader en moeder ook werkelijk kunnen toonen dat zij, in hun strijd, volgens menselijke krachten overwonnen hebben. Dan moet daar ook zijn het goede voorbeeld, dat lichtend voor alle vermaningen uitgaat.

Kinderen zijn zeer fijne opmerkers en al zullen zij datgene wat ze opmerken ook niet onder woorden kunnen brengen, toch voelen ze het diep en scherp wanneer vader en moeder zelf te kort schieten in die dingen, welke hun ten strengste worden aanbevolen.

Het kind komt, bijvoorbeeld, te laat thuis uit school, doordat het met vriendjes of vriendinnetjes heeft gespeeld onderweg en het wordt daarvoor streng berispt of gestraft. Terecht. Maar wat zal zoo'n straf of zoo'n berisping uitwerken, wanneer moeder haar tijd verpraat bij de buren, wanneer de kinderen haar niet thuis vinden of het eten niet op tijd klaar is, doordat ze heeft staan babbelen in den winkel, waar ze boodschappen haalde? Of wanneer vader zich wachten laat aan tafel omdat hij elders ontspanning zoekt of omdat hij, misschien op lichtzinnige wijze, voor eigen genot, geld verteert, ofschoon er in de huishouding gebrek aan is?

Wat baten op den duur alle vermaningen tot vrede-lievendheid en onderlinge verdraagzaamheid, wanneer vader en moeder twisten met elkaar of met anderen?

En zou de berisping om 'n leugen veel indruk maken op het kind, wanneer de ouders dadelijk 'n leugentje klaar hebben om zich te redden uit allerlei moeilijkheden?

Zoo zouden we allen honderden voorbeelden kunnen opnoemen, honderden bewijzen voor de noodzakelijkheid van zelftucht.

Wie zijn kinderen opvoeden wil tot brave, eerlijke, flinke mensen — en wie onzer zou dit niet willen? — die heeft ook voortdurend nog te werken aan de eigen opvoeding. Wij allen zijn zwakke mensen. Fouten en gebreken, verkeerde aanwensels en gewoonten vallen moeilijk te overwinnen.

De ouders die hoog en ernstig hun plicht betrachten bij de opvoeding der kinderen, die zich bewust zijn van de groote verantwoordelijkheid welke God hun op de schouders legde, doen, in de enge beslotenheid van hun gezin, meer goeds dan zoo vele grooten dezer aarde. Zij schenken de maatschappij menschen, bestemd om eenmaal een ontredderde wereld mee te helpen schragen, zij louteren het eigen ik ter wille van de kinderen.

PIA.

KINDERKLEEREN

De tijd van 'n uniforme kleeding voor kinderen, moeders en grootmoeders, ligt — gelukkig — alweer achter ons. Van de gladde jurken was de algemeen gangbare meening, dat ze door jong en oud konden worden gedragen. Moeder en dochter hadden japonnen en mantels naar een en denzelfde snit en de kinderkleding bestond uit verkleinde modellen van een en ander.

Maar nu er zoo veel veranderd is in de mode, nu de vrouwenkleeding meer gecompliceerd is geworden, sierlijker en statiger, nu was't noodig ook aan de kinderkleding extra zorgen te besteden.

Eigenlijk is er aan de kinderkleding minder veranderd dan aan de vrouwenmode. We mogen wel haast zeggen, dat de dames zich 'n tijd lang hebben gekleed als groote kinderen en nu pas zijn gaan inzien, dat ze den kinderen beter konden laten „wat des kinds is”.

Het korte jurkje met de lage ceintuur, dat mama uit de garderobe van haar dochttertje had overgenomen, is weer teruggebracht waar het behoorde en zal daar nog wel geruimen tijd blijven ook.

Voor kinderen geldt, over het algemeen, de regel, dat de eenvoudigste kleertjes het meest flatteerend zijn. En is het niet een vreugde ze zelf te maken, die losse vlinderjurkjes voor de kleintjes en de geplooidde of ingerimpelde jurken voor onze grootere meisjes?

De jurk van onze afbeelding, evenals de mantel

ontworpen door 't modehuis Mignajouf, is wat bewerkelijker, maar dan ook feestelijker dan de meeste kindjurken. Het rokje, in klokvorm geknipt, met de aardige bretels, is van zwart fluweel, terwijl de eigenlijke jurk van blauw crêpe de chine vervaardigd is. Geplisseerde strookjes versieren hals, mouwen en corsage, terwijl een zwart fluweelen bandje de halsopening afsluit.

De laken kindermantel met de ceintuur op zijde is, in zijn eenvoud, van een bijzondere sierlijkheid.

PAULA DEROSE

DE VOILE — Naast den terugkeer van de lange rok en het lange haar, kunnen wij den terugkeer vermelden van een der meest vrouwelijke mode attributen n.l. de Voile. De moderne voile is meestal van kant of tule. De meesten zijn vrij kort, slechts in enkele gevallen reiken zij tot op de schouders. Tullen voiles worden van onderen vaak afgezet met laklint of een heel smal reepje vilt in de tint van den hoed. Voor heel korte voiles, welke slechts de oogen bedekken, wordt soms fijne zwarte kant gebruikt. Onze teekening brengt een aardig zwart vilt kapje in beeld waaruit, op zeer origineele manier, een coquette zwart tullen voile te voorschijn komt.

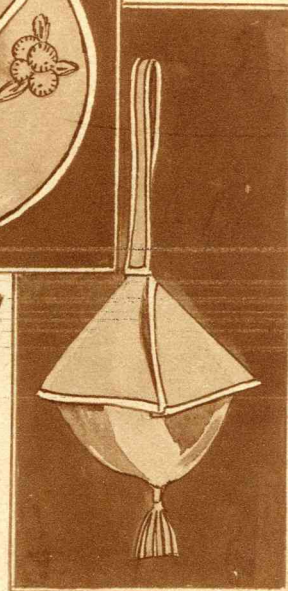
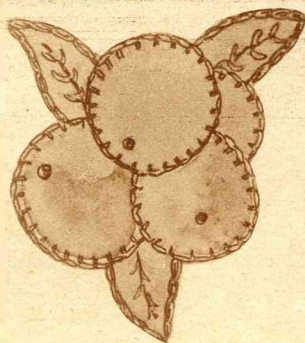
MARGUERITE.

BORDUUR-, BREI-, STOP- OF NAAIZAKJE

Het zakje is b.v. uitstekend geschikt om ons winterbreiwerk in op te bergen en terwijl we breien of haken is het een goede plaats voor ons kluwen, dat anders altijd van den schoot op den grond rolt.

Het zakje is zeer eenvoudig te maken, we knippen eenvoudig twee cirkels, en maken in den bovensten cirkel van den omtrek tot het middelpunt een inknip, vervolgens leggen we de twee pannekoeken op elkaar en bevestigen ze aan elkaar door ze om te boren met frisch gekleurd veterband. Aan den cirkel met den inknip bevestigen we precies in 't midden het hengsel en aan de onderste plak precies in 't midden een kwast in de kleur van 't veterband. De inknip wordt aan beide kanten met veterband afgeboord. Het zakje is dus plat als we het gemaakt hebben, doch zit er een kluwen in en we hangen het met het hengsel aan de stoel-leuning, dan vormt het een tashje, zooals de tweede teekening laat zien.

Op een linnen zakje kunnen we het bijgaand patroontje werken. De appels met knoopsgatensteek, de bladen met den kettingsteek en de nerven met een taksteek of steelsteek, het veterband kiezen we dan frisch rood. Het zakje is ook heel aardig van gebloemd cretonne.

DE ELEGANTE VROUW

die er altijd verzorgd uit wil zien

stelt er zeker prijs op, dat haar nagels perfect onderhouden zijn „Kraska”, vloeibare nagellak, stelt U in staat Uw nagels een behoorlijken glans te geven en garandeert U de mooiste gepolijste nagels, omdat „Kraska” door water noch zeep aangetast wordt.

Kraska

Prijs
per flacon
f 0.45 en f 1.—

Speciaal aanbod. Ter kennismaking zenden wij U een 45 ct flacon franco na inzending van 20 ct, in postzegels. **Kuypers & Co. Prinsengr. 983, A'dam.**

Waar Kerstmis Carnaval is

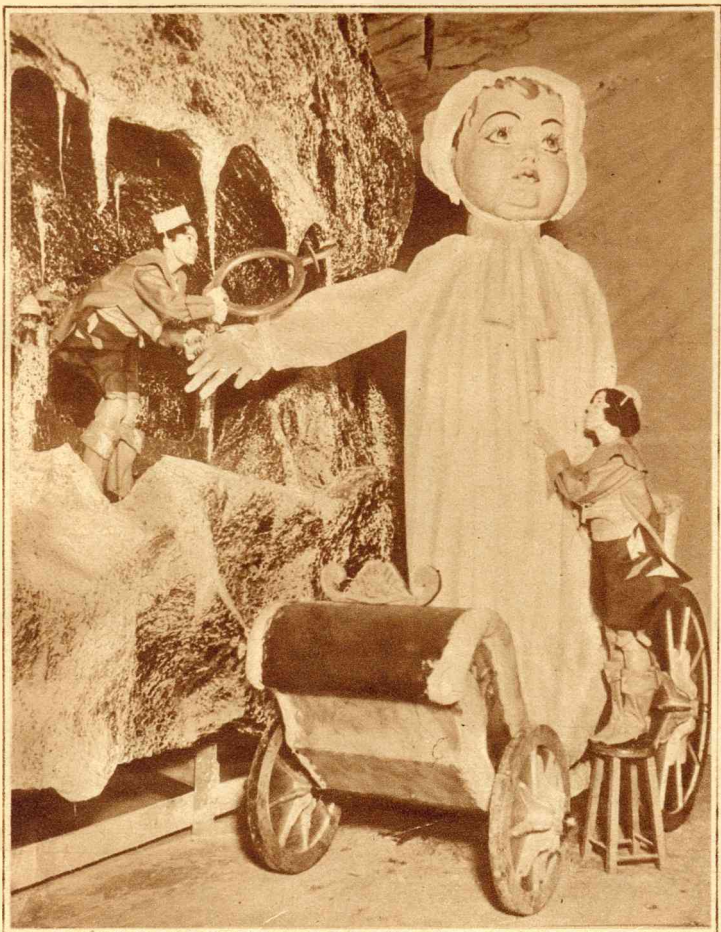
In Californië en met name in de stad Los Angeles is men dit jaar voor 't eerst op het idee gekomen om 't Sint Nicolaas- en Kerstfeest als bij uitstek algemeene feestdagen, waaraan de geheele bevolking deelneemt, ook het stempel te geven van een Carnavalspret. Uiteraard heeft men omvangrijke maatregelen getroffen, teneinde alles zoo voortreflijk mogelijk te doen slagen, want kost wat kost men wil bij deze nieuwe feestviering succes boeken. En wie is het beter toevertrouwd dan den Amerikaan, die zich verheugen mag in een land te wonen waar nagenoeg alles mogelijk is. Wij intusschen gaan nog niet heelemaal accoord met deze nieuwe wijze van Kerstmisviering, want bij ons heerscht nog steeds de overtuiging, dat de Kerstdagen een intiem huiselijk karakter dragen wars van alle uiterlijk vertoon en zeker in geen Carnavalsvertooning moeten ontaarden. Als proeve van 'n groepje, dat zeker de aandacht zal trekken op Kerstmis, beelden we hier een tweetal Amerikaansche „Girls” af, welke als reuzencloowns dien optocht moeten openen.

Foto van 'n viertal karakteristieke koppen uit den St. Nicolaas Carnavals-optocht in Californië. Onder de duizenden en nogmaals duizenden toeschouwers was de jeugd sterk vertegenwoordigd, want zoo'n optocht, die zich voor het eerst voordeed in dit jaar, trok natuurlijk hun belangstelling 't meest.

Hier ziet u, hoe een andere „Kerst-baby” door de straten trekt, geëscorteerd door de zonderlingst uitgedoste figuren!

Honderden figuren als de reuzenbaby hierboven gaan deel uitmaken van het grootst opgezette Carnavalsfeest in Los Angeles, een der grootste Amerikaansche steden. Dat de organisators van deze feestelijkheden kosten noch moeite gespaard hebben om iets geheel aparts te brengen kan men uit deze foto's uitstekend opmerken.

Voor en na: Williams!

Als scheren moeilijk gaat, geef dan niet te gauw het mesje de schuld. Vaak ligt het aan de zeep, die U gebruikt. Een gratis monster Williams Scheerzeep zal U overtuigen, dat de juiste zeepsoort een eind maakt aan Uw klacht.

Het dikke, overvloedige schuim van Williams Scheerzeep verzacht den baard en maakt de huid soepel vóór het scheren. Aqua Velva houdt de huid soepel en zacht als fluweel, den geheelen dag, en maakt het scheren morgen gemakkelijker.

Prijzen

Williams Holder Top f 1.—
Reserve-sticks f 0.75
Shaving Cream f 1.— en f 0.40
Aqua Velva f 2.— en f 0.50

Gratis Monster

Kuypers & Co., Amsterdam.
Hierbij 10 cent porti-kosten,
waarvoor te zenden:
monster Aqua Velva

WILLIAMS

Gebruikt
tegen hoesten en
verkoudheid
uitsluitend:

PIX

PASTILLES

30 ct. PEP DOOS

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patiënten, bespoedigt
Uwe genezing door een kuur
met **granuline**. Leest wat Dr.
J. H. VAN GRAFHORST, arts,
schrijft in zijn brochure:
„Wenken en raadgevingen bij
de behandeling van Tubercu-
lose en Scrofulose” over de
gunstige resultaten, daarmee
verkregen bij tuberculose en
klierziekte. Deze brochure, die
o.a. talrijke attesten bevat van
geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Aikmaarschestraat A 9

Dankbetuiging

Hiermede betuigt onder-
geteekende zijn hartelijken
dank aan de directie van de
Katholieke Illustratie voor
de hem gedane uitkeering
groot

f 2000.—

(Twee Duizend Gulden)

in verband met een hem
overkomen ongeval, levens-
lange invaliditeit tengevol-
ge hebbende.

Ook verklaart hij zich
ten zeerste tevreden over
de vlugge en correcte be-
handeling van dit ongeval.

Bleyerheide, Voorterstr. 78
(w.g.) M. J. Vondenhoff

Als andere middelen ge-
faald hebben, als gij Uw
Asthma-aanvallen minder
benauwd en minder veel-
vuldig wilt maken, wend
U dan in vertrouwen tot
het middel, waarop nog
zelden te vergeefs een
beroep is gedaan bij
ziekten der luchtwegen:

**AKKER'S
ABDIJSIROOP**

VOOR DE BORST

Adverteeren
doet verkopen

Gesprongen Handen

Ruwe Huid Schrale Lippen
Winterhanden Wintervoeten

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Op Kerstvacantie

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)